

Zákon karmického vyrovnania a odpustenie hriechov

David Sulík

Zákon kauzality čiže karmického vyrovnávania príčiny a následku patrí medzi základný zákon celého stvorenia. Pre ľudstvo je nástrojom jeho duchovného vývoja. Fungovanie princípu karmy je známy už mnohým ľuďom.

Zákon kauzality čiže karmického vyrovnávania príčiny a následku patrí medzi základný zákon celého stvorenia. Pre ľudstvo je nástrojom jeho duchovného vývoja. Fungovanie princípu karmy je známy už mnohým ľuďom. Zjednodušená predstava o karme je tá, že keď napríklad niečo urobím zlé, potom sa ma to neskôr vráti. Keď napríklad niekoho okradnem, sám som v ďalšom živote okradnutý. Samozrejme keď na sebe duchovne pracujem, tak sa následky karmy môžu vrátiť v miernejšej podobe, až po symbolické rozuzlenie. Ale čo je na zákone karmy dôležitejšie je pripútanie sa k niečomu. To je skutočná podstata veci. Ak som pripútaný k peniazom a preto som kradol, budem okradnutý nielen raz ale stále až pokiaľ si neuvedomím, kde je chyba a nezačnem sa duševne odpútať od majetku. Ak som poctivý človek, ale nie svojou vinou som v chudobe, a ukradnem s pocitom viny niečo pre svoje hladné deti nejakému boháčovi, nevytvorím si karmu.

Ale čomu sa chcem venovať teraz, je téma karmy z pohľadu Kristovho odpustenia hriechov. Môže za nás niekto prebrať naše hriechy? Môže nám niekto odpustiť hriechy? Môže to Kristus? Ako? Neodporuje to zákonom karmy? Skúsme sa hlbšie pozrieť na tieto otázky. Sú to tie najťažšie ale zároveň aj najdôležitejšie otázky ľudskej existencie a ľudského poslania vôbec. Jednou z ciest k ich objasneniu je duchovná veda, ktorá vychádza z antropozofie, duchovného smeru založeného R.Steinerom. K jej pochopeniu treba určité naladenie duše a širšie štúdium, než aký môže poskytnúť tento príspevok.

Ako je to teda s našimi hriechmi? Vieme že platí zákon vyrovnania. Jeho účelom nie je trest ale poučenie, polepšenie a náprava. Ak trpíme následkami svojich činov, snažíme sa zbaviť svojich zlých skutkov. Zlo musíme vyrovnávať dobrom. V Kristovom čine však spočíva spasenie v inom zmysle. Človek hrešil už vo svojom počiatocnom vývoji, ešte pred poznaním možnosti voľby medzi dobrom a zlom. Tak ako dieťa dedí fyzické zaťaženie rodu, tak je aj zaťažený náš svet kozmickou karmou. Tento hriech z doby detského vývoja ľudstva nazýva kresťanské náboženstvo prvopočiatocným hriechom. Človek je účastný na zle dávnej minulosti, pre ktorý musel vstúpiť do fyzického sveta. Každé zlo ma však svoj zmysel. Je ho treba k životnému školeniu a k prebudeniu sebauvedomenia, múdrosti a lásky. Preto muselo byť ľudstvu poskytnutá pomoc tak, aby jedinec nebol zaťažený touto kozmickou, svetovou karmou, ktorú človek vyvolal vo svojej nevedomosti. Inak by sa Zem odchýlila od svojho poslania a ľudstvo by neunieslo spoločnú karmu. Zem by sa tak stala beznádejným vedením duší. Kristus prežitím toho, čo sa udialo pri jeho ukrižovaní na Golgote, oslobodil ľudstvo od tiaže tejto svetovej karmy. Svetový vývoj bol v jeho dobe okolo roku 0 tak zaťažený, že až na nepatrný zlomok, ľudstvo stratilo súvislosť s duchovným svetom. Tento zlomok tvorili zasvätení rôznych národov. Veľkú úlohu malo dovtedy učenie Budhu, od ktorého vedie priama súvislosť k Ježišovi, ako vyvrcholeniu všetkých zasvätení minulosti. Duchovné zákonitosti, ktoré boli dosiaľ ľudstvu odhalené, neprišiel Ježiš rušiť ani reformovať, ale

naplniť a sprístupniť všetkým ľuďom. Kristus rozpustil však nielen svetovú karmu minulosti, ale rozpúšťa ju aj naďalej, trvalo. R. Steiner to vysvetľuje takto: Vzhľadom k vine je tu však ešte niečo iného. Hriech ktorého sme sa dopustili, nie je iba naším osobným skutkom, ale je objektívnym skutkom pre celý svet, je niečím reálnym pre svet. Musíme tu rozlišovať, čoho sme sa dopustili, to pre seba vyrovnávame svojou karmou. Ale že sme niekomu napríklad vypichli oči, to sa skutočne stalo, a keď v tomto vtelení vypichneme niekomu oči a v ďalšom vtelení tento skutok niečím vyrovnáme, tu predsa tento fakt že sme pred toľko a toľko storočiami niekomu vypichli oči je zaznamenané v objektívnom svetovom dianí, v odrazovom éteri (kronika akaša). Objektívnu svetovú skutočnosť nemôžeme vyrovnat' tým, že splatíme svoju karmu. Musíme rozlišovať následky hriechov pre nás samotných a následky hriechov pre svet. Je treba uvedomiť si tento rozdiel: karmická spravodlivosť zostáva nedotknutá, ale vzhľadom k účinkom viny pre svet, tu sa uplatňuje Kristus, ktorý túto vinu preberá do svojej duchovnej ríše a nesie ju ďalej. Je to znázornené i v odlišnom postoji zločincov ukrižovaných po pravici a lavici Krista. Ten vľavo neverí v Krista ako bytosti nadzemskej ríše a preto bude jeho skutok pôsobiť ďalej, nielen v duchovnom svete. Zločinec po pravici si uvedomuje že Kristová ríša je iná a preto ho prosí aby naňho pamätal. Prijal Kristovo božstvo a preto mu môže Kristus povedať: Ešte dnes budeš so mnou v raji. Znamená to že Kristus berie jeho vinu k sebe. Síce v ďalšom živote určite bude zločinec musieť svoju karmu splatiť, ale čo jeho čin znamená pre svet, to je vecou Kristovou. Pre zasvätenca vyzerá nasledujúci dej v akašickej kronike následovne. Ak by sa díval na prúd vzpomínania celého ľudstva v éterickej akaši, našiel by tam prázdne miesta, volné priestory po odpustení. Poznal by že to sú miesta , kde predtým niečo bolo zaznamenané, ale niekto to odstránil, dal to preč. A to urobil Kristus. Doslova vzal naše objektívne hriechy na seba a vymazal ich z akašickej kroniky.

Pomyslime na dobu konca Zeme v tejto podobe, keď ľudia už prešli všetkými pozemskými vteleniami a Zem sa teraz chystá na svoju inkarnáciu do nového astrálneho stavu (stav označovaný ako nový Jeruzalem, alebo v antropozofii nový Jupiter). Bude to doba, kedy ľudia by už mali mať určitým spôsobom vyrovnanú svoju karmu a všetko by malo byť splatené do posledného haliera. Ľudia by síce mali vyrovnanú svoju karmu ale Zem by bola taká zaťažená ľudskou vinou, že by nebola pripravená a ani schopná preniesť svoj vývoj do vyššieho stavu a ľudstvo by zostalo bez nového domova, nemali by sa kde presťahovať v svojich nových jemnomotných telách. Že sa celá Zem spoluvyvíja s ľudstvom to sa deje následkom Kristovho činu. Všetko čo by sa pre Zem nahromaždilo ako vina, by ju uvrhlo do temnoty, zhustilo by to jej étericky a astrálny obal, a my by sme nemali planétu pre náš ďalší vývoj. Pri smrti Krista na Golgote, došlo k mystickému deju, keď sa jeho sila doslova vyliala do aury Zeme, obklopila ju a tak sa Zem ocitla vnútri Kristovho tela. Vplyv Krista bol tak navždy vtlačený do aury Zeme a jeho sila nás spojila s duchovnými svetmi, od ktorých sme sa vlastnou vinou odtrhli. Pre toho kto je spojený s Kristom, je Zem ochránená od objektívnych následkov jeho činov. Čo teda znamená pre dušu tvrdenie, že jej hriechy sú jej odpustené? Znamená to že ju síce čaká karmické vyrovnávanie, ale Kristus obrátil jej vinu tak, že neskôr neponesie nesmiernu trýzeň, ktorú by čakalo každú dušu na onom svete z pohľadu naspäť na svoje viny, ktoré zničili kus bytia Zeme. Kristus ich zmazáva. K tomu však treba určité predpoklady, ktoré dotyčná duša musí prejavíť: uvedomenie si svojej viny a uvedomenie si faktu že Kristus ich môže vziať na seba. Potom znamená výrok " tvoje viny sú ti odpustené " skutočnosť už nie karmickú ale kozmickú. Kristus je tá bytosť ktorá je schopná to čo sa už raz stalo a nami nemôže byť zmenené, urobiť pre našu Zem vo svojich účinkoch neučinené, akoby sa to nikdy nestalo. Neodníma našu subjektívnu karmu ale duchovné objektívne účinky našich previnení. To je treba pozorne sledovať vo svojej mysli a dôsledne rozlišovať. Iba potom porozumieme, že Kristus je tá bytosť, ktorá súvisí s celým ľudstvom Zeme, lebo Zem je tu kvôli ľudstvu. A ľudská slabosť, ku ktorej došlo luciferským zrodom, spočíva v tom, že človek je síce subjektívne schopný spasíť sa svojou karmou, ale nie je schopný oslobodiť

Zem. To uskutočňuje za neho Kristus. Za neho a v spolupráci s ním. V okamžiku keď sa rozhodneme nemyslieť iba na svoje ja, myslíme ešte na niečo iného. Na čo? Na Krista vo mne, ako hovoril sv.Pavol. Tu sme s ním spojený s celým bytím sveta. Potom nemyslíme na svoje oslobodenie, ale povieme: Nie ja a moje vyslobodenie, ale Kristus vo mne a vyslobodenie Zeme. Do vedomia človeka tak prejde nekonečný význam toho byť preniknutý Kristom a cítime najhlbšiu a vážnu zodpovednosť voči Kristovi. To nám dá aj silu k zvládaniu svojej osobnej karmy.

K správne postojú k neseniu a zlepšovaniu svojej karmy je nevyhnutný predpoklad vedieť odpustiť. Znakom pravého odpúšťania je umenie prekonávať sám seba. Keď chce niekto odpustiť, je to vždy z impulzu svojho vyššieho ja. Pravé odpustenie je vždy spojené s obeťou. Povedzme si, čo sa stane keď niekto bol urazený, poškodený, ublížený a nechce odpustiť. Čo sa stane v duchovnom svete? Musí byť karmicky zariadené, aby sa títo dvaja ľudia opäť stretli a aby bola vina vykúpená nejakým dobrým činom toho, kto vtedy ublížil. A pretože si ľudia činia zlo veľmi často, môžeme si predstaviť aká ťažká je práca duchovného sveta s ľudskými osudmi, aby bolo zlo vyrovnané. Ak človek odpustí, zrieka sa odplaty, zrieka sa zadosťučinenia, zrieka sa náhrady za spôsobené zlo. Čo sa stane v duchovnom svete. Sily, ktoré by slúžili k tomuto vyrovnaniu sa uvoľnia, stanu sa voľnými. Keď odpustíme vznikajú v sieti karmických vlákien trhliny, prázdne miesta slobody. Do týchto prázdnych miest pôsobí sila Kristova. Je to priestor, ktorý Kristovo pôsobenie mení na priestor slobody a milosti. Tímito ľudskými činmi sa uvoľňuje cesta, aby železnú nutnosť karmického vyrovnávania, mohol Kristus premieňať na slobodu. Právzor k tejto udalosti nachádzame v mystériu golgotskej udalosti ukrižovania Krista. Kristus vzal na seba objektívne škody, ktoré sme svojimi činmi spôsobili vesmíru. Kristus vzal na seba objektívne karmické následky. A toto je rovnaký makrokozmickej dej, ktorý v mikrokozme odpustením činíme sami. Keď pôjdeme cestou odpustenia a spoločného nesenia karmy, tím sa môžeme stávať viac a viac naozajstnými priateľmi éterického Krista a spolupracovníkmi na éterickej úrovni. Kristus je jediná duchovná bytosť, ktorá môže pôsobiť v ľudskom ja, bez toho aby ho vymazala.